

ΣΙΩΠΗ ΑΠΟ ΜΕΤΑΞΙ

ΕΛΕΝΗ ΚΟΤΣΟΒΟΛΟΥ

*«Έπρεπε να αφήσω πίσω
το παρελθόν μου για πάντα
και να ζήσω την αλήθεια μου
στο χρόνο, μαζί σου...»*

ΤΙΤΛΟΣ: Σιωπή από μετάξι
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ελένη Κοτσοβόλου
ΣΕΙΡΑ: Ελληνική λογοτεχνία
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Εκδόσεις Έξη
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Εκδόσεις Έξη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Εκδόσεις Έξη

Copyright © Ελένη Κοτσοβόλου
Copyright © 2020 Εκδόσεις Έξη

ISBN: 978-618-5240-35-6

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν.2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται η κατ' οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και γενικώς αναπαραγωγή, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση σε οποιαδήποτε μορφή και εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Έξη
Λουίζης Ριανκούρ 13
11523 Αθήνα
Τηλ.: 211 4111078
www.ekdoseiseksi.gr
email: info@ekdoseiseksi.gr
facebook: Εκδόσεις ΕΞΗ

ΕΛΕΝΗ ΚΟΤΣΟΒΟΛΟΥ

ΣΙΩΠΗ ΑΠΟ ΜΕΤΑΞΙ

Εκδόσεις Έξιν

© Ελένη Κοτσοβόλου / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΙΝ, Αθήνα 2020

Όταν ακούστηκε το κλάμα του στο μαιευτήριο, το νεογέννητο δεν έδωσε στον πατέρα του τη χαρά που προσδοκούσε. Και το πιο βαρύ του παράπτωμα ήταν ότι ήταν κορίτσι και μάλιστα άσχημο, σχεδόν δύσμορφο, με πυκνό και σκούρο χνούδι να καλύπτει το πρόσωπο και το σώμα του. Μόνο η μητέρα, που ακόμη αιμορραγούσε, το κοίταξε τρυφερά και ψιθύρισε το όνομά του, «Ηρώ», αφήνοντας τα δάκρυα να χαράζουν την καυτή τους διαδρομή μέχρι χαμηλά στον λαιμό. Έτσι λεγόταν η αγαπημένη της μητέρα, που ήταν απύουσα εδώ και τέσσερα χρόνια. Κι ένα χαμόγελο διαγράφηκε πάνω από τη νιόφερτη ασχήμια...

Πλάι ο νεαρός άνδρας περιεργαζόταν το νέο μέλος της οικογένειας με ολοφάνερη απογοήτευση. Προσδοκούσε έναν διάδοχο, ειδικά μετά το πρώτο τους παιδί που ήταν επίσης κορίτσι. Και ο πόθος του ήταν τόσο μεγάλος που επέμενε αμέσως μετά τον

πρώτο τοκετό να ξεκινήσουν προσπάθεια για δεύτερη εγκυμοσύνη. Μα η εύθραυστη υγεία της μικρής Μαρίας απαγόρευε ένα τέτοιο ενδεχόμενο. Από τη στιγμή που γεννήθηκε, κάθε ασθένεια την κατέβαλε με συνεχείς πυρετούς που συχνά «οδηγούσαν» σε πολυήμερες νοσηλείες.

Όταν η Κατερίνα διαπίστωσε την καινούρια εγκυμοσύνη, το νέο τους βρήκε απροετοίμαστους, αφού παρά την αρχική επιθυμία του Στράτου για την αρσενική του προέκταση, είχαν αποφασίσει να μεγαλώσει λιγάκι το πρώτο τους παιδί και μετά να σκεφτούν για το επόμενο. Σε αυτό συνηγορούσε και η εξαντλημένη όψη της γυναίκας, η οποία είχε αποδειχθεί, ενάμιση χρόνο τώρα, ιδιαίτερα υπομονετική, τόσο με τη μικρή τους κόρη όσο και με την απουσία του λόγω επαγγελματικών υποχρεώσεων.

Γεωπόνος στο επάγγελμα και ορφανός από παιδί ο Στράτος είχε μάθει να παλεύει ολομόναχος. Τον πατέρα του δεν τον γνώρισε ποτέ. Σκοτώθηκε πέφτοντας από το άλογο, αφήνοντας τη μητέρα του έγκυο σ' αυτόν. Έμελλε, όμως, να τη χάσει και αυτή αναπάντεχα σε σιδηροδρομικό ατύχημα, όταν πήγαινε να τον επισκεφτεί στην Αθήνα λίγες εβδομάδες μετά την επιτυχία του στο πανεπιστήμιο.

Παρά τον πόνο του, ο νεαρός άνδρας δούλεψε σκληρά κάνοντας ταυτόχρονα δύο και τρεις περιστασιακές δουλειές, πότε σαν σερβιτόρος, πότε σαν

εργάτης σε οικοδομές, μέχρι που απέκτησε το πολυπόθητο πτυχίο και γύρισε στο χωριό του. Η πόλη τον είχε κουράσει και οι αναμνήσεις του ήταν γεμάτες από κρύα βράδια χωρίς θέρμανση και συχνά χωρίς φαγητό, αφού οι τσέπες του ήταν αδειανές. Άλλωστε, ήταν ο μόνος πτυχιούχος γεωπόνος της γύρω περιοχής και οι προοπτικές ήταν καλές.

Πράγματι δεν άργησε να διακριθεί και όχι μόνο σαν επαγγελματίας. Το πηγαίο του φιλότιμο, η πρωίμη ωριμότητα που του είχε προσδώσει η ζωή στην πόλη, αλλά και η έντονα αγωνιστική του φύση, σύντομα τον οδήγησαν στο πολιτικό προσκήνιο. Από την περιοχή τους έλειπε ένα έξυπνο και ικανό μυαλό να αγωνιστεί για τα συμφέροντά τους και έτσι, πριν αγγίξει τα τριάντα του χρόνια βρέθηκε εκλεγμένος πρόεδρος.

Όταν μητέρα και μωρό επέστρεψαν στο σπίτι, δε χρειάστηκε παρά λίγες μόνο μέρες για να γίνουν βορά στο στόμα των χωριανών, που καθημερινά έρχονταν με την επίφαση της ευχετήριας επίσκεψης, τρέφοντας ουσιαστικά την περιέργειά τους. Σύντομα το άσχημο μωρό της Κατερίνας έγινε το αγαπημένο θέμα από τα καφενεία μέχρι την τελευταία παράγκα στην άκρη του χωριού. Μόνο αυτή γνώριζε κατά βάθος τι είχε συμβεί.

Είχε υποψιαστεί από πολύ νωρίς την εγκυμοσύνη της βλέποντας το αίμα που εμφανιζόταν σχεδόν

καθημερινά. Όταν το εκμυστηρεύτηκε στον Στράτο, εκείνος προβληματίστηκε. Η ασθενική φύση της μικρής Μαρίας και οι διαρκώς αυξανόμενες δικές του υποχρεώσεις «απαγόρευαν» μια εγκυμοσύνη. Αν υπήρχε τέτοιο ενδεχόμενο, έπρεπε να διακοπεί και με αυτή την εντολή η Κατερίνα επισκέφθηκε τον γυναικολόγο της περιοχής.

Όταν τελείωσε την εξέταση, ο γιατρός την κοίταξε προβληματισμένος.

«Υπάρχει μια μικρή αποκόλληση και θα χρειαστεί θεραπεία και ιδιαίτερη προσοχή για να φέρουμε σε πέρας την εγκυμοσύνη σας».

Χωρίς να σκώσει το βλέμμα προσπάθησε να μιλήσει για το πρόβλημα που αντιμετώπιζε.

«Ξέρετε, υπάρχει στο σπίτι ένα παιδί που η υγεία του δε μου επιτρέπει να έχω άλλες ασχολίες. Μια επιβαρυσμένη εγκυμοσύνη θα δημιουργούσε πολλά προβλήματα στην οικογένεια και...»

Ο γιατρός τη διέκοψε αυστηρά.

«Τι λέτε κυρία μου, σας έδωσε ο Θεός την ευλογία να είστε έγκυος κι εσείς, η ίδια του η μάνα, μου προτείνετε να το σκοτώσω; Μέσα σ' αυτό το ιατρείο έρχονται καθημερινά δεκάδες γυναίκες που αγωνιούν να σφίξουν στην αγκαλιά τους ένα παιδί, που είναι έτοιμες να διαθέσουν όλη τους την περιουσία κι εσείς με τόση ευκολία αποφασίζετε να μην το φέρετε στη ζωή;»

Ένιωσε το αίμα να ανεβαίνει στα μάγουλά της.

Η απόφαση να διακόψει την εγκυμοσύνη δεν ήταν δική της, αλλά δεν τολμούσε να επιστρέψει στο σπίτι έχοντας αναλάβει μια τέτοια πρωτοβουλία. Έκανε μια δεύτερη προσπάθεια νιώθοντας έναν κόμπο να ανεβαίνει στον λαιμό της.

«Ξέρετε, δεν είναι δική μου απόφαση, αλλά ο σύζυγός μου...»

Αυτή τη φορά η φωνή του ακούστηκε πιο αυστηρή.

«Η επιλογή για το αν θα γεννηθεί το μωρό δεν είναι του συζύγου σας. Μόνο ο Θεός ορίζει ποια μωρά θα γεννηθούν και ποια όχι. Ποιος είναι ο σύζυγός σας που θα αποφασίσει για το αν θα γεννηθεί ένα πλάσμα Του; Αναλογιστήκατε την ευθύνη που έχετε, εσείς, που είστε η μητέρα του; Γιατί για κάποιο λόγο σάς επέλεξε ο Θεός για να φέρετε στον κόσμο τούτο το πλάσμα».

Η αμηχανία της μεγάλωνε.

«Μα τι να κάνω γιατρέ; Δεν αποφασίζω βλέπετε μόνη μου...»

Εκείνος φαινόταν ανένδοτος. Πήρε το συνταγολόγιο και ξεκίνησε να γράφει μιλώντας ταυτόχρονα σχεδόν κοφτά.

«Θα σας δώσω μια σειρά ενέσεις και κάπια που θα βοηθήσουν την κατάσταση. Ο Θεός, να είστε σίγουρη, θα φροντίσει τόσο εσάς όσο και το άλλο σας παιδί, αρκεί να αφεθείτε στο θέλημά Του!»

Έκοψε τη συνταγή και την έδωσε στην αμήχανη γυναίκα συνοδεύοντάς την στην εξώπορτα.

«Ό,τι χρειαστείτε, μη διστάσετε. Θα σας βοηθήσω όσο μπορώ, μα συνένοχος σε έγκλημα δε θα γίνω ποτέ!»

Συνήλθε όταν άκουσε την πόρτα να κλείνει πίσω της. Στον άδειο, σκοτεινό διάδρομο της πολυκατοικίας άκουγε τους χτύπους της καρδιάς της να καλπάζουν. Στηρίχθηκε με την πλάτη στον τοίχο παίρνοντας βαθιές αναπνοές. Ένιωσε να παγώνει η ψυχή της από πικρία. Βρισκόταν έξω από το ιατρείο, απαξιωμένη, με μια κατηγορία που κανονικά κάποιος άλλος έπρεπε να επωμιστεί. Και αυτός ο άλλος ήταν απών.

Με μουδιασμένη τη σκέψη κατέβηκε τις σκάλες, αγόρασε τα φάρμακα και πήρε το τρένο για το χωριό, χωρίς να μπορεί να συγκροτήσει τη σκέψη της. Πώς θα εξηγούσε στον Στράτο ότι ο γιατρός την αντιμετώπισε σαν έναν κοινό δολοφόνο, και, ακόμη χειρότερα, πώς θα τολμούσε να του πει ότι εκείνο το πλασματάκι που φώλιασε μέσα της, το αγαπούσε ήδη; Τα δάκρυα θόλωναν τις εικόνες έξω από το παγωμένο τζάμι. Οι στάσεις του τρένου, η μία μετά την άλλη την έφερναν πιο κοντά στην αναμέτρηση.

Όταν κατέβηκε στον σταθμό είχε νυχτώσει. Το κρύο τρύπωσε από τη λεπτή της μπλούζα και έκανε το σώμα της να ανατριχιάσει, αλλά το χέρι που κρατούσε σφιχτά το παλτό ήταν αγκυλωμένο, σαν νεκρό. Σκέψεις ασύντακτες, πιθανές και απίθανες δικαιολογίες αντάμα με ένα βήμα αργό. Σήκωσε τα

μάτια ψηλά προσδοκώντας μια αόρατη βοήθεια. Το φεγγάρι, θαμπό πίσω από τα σύννεφα, αρνιόταν να φανερωθεί. Προτιμούσε να μείνει εκεί, στην παγωμένη νύχτα, δεν ήθελε να αντιμετωπίσει την ψυχρή του στάση, αλλά ούτε και το ενδεχόμενο να απολογηθεί επειδή παράκουσε την εντολή του.

«Αν η εγκυμοσύνη είναι προβληματική να τη διακόψεις χωρίς δεύτερη σκέψη. Δεν είναι καιρός για ρίσκα!»

Μέσα στην απελπισία της μια σκέψη άρχισε να παίρνει σχήμα. Μπορούσε να αποκρύψει την αλήθεια. Μπορούσε να του μιλήσει για μια φυσιολογική εγκυμοσύνη και να παίρνει κρυφά τα φάρμακα. Και μόνο το ενδεχόμενο να αποφύγει τη σημερινή αντιπαράθεση την έκανε να αναθαρρήσει.

«Ίσως να πάνε καλά τα πράγματα», καθυσάχασε τον εαυτό της και έκρυψε στο βάθος της τσάντας τα φάρμακα.

Με μια φυσικότητα που θαύμασε και η ίδια τον εαυτό της, μπήκε στο σπίτι και χαμογελώντας προσποιητά, ανακοίνωσε στον άνδρα της ότι ήταν έγκυρος και ότι η εγκυμοσύνη ήταν φυσιολογική.

Εκείνος έσμιξε τα φρύδια.

«Δεν είναι και το καλύτερο νέο που περίμενα» της είπε απότομα και η γυναίκα βγήκε από το δωμάτιο για να αποφύγει την αντιπαράθεση. Εκείνος, όμως, την ακολούθησε συνεχίζοντας.

«Έπρεπε να αφήσουμε λίγο χρόνο να ξεπεταχτεί

η Μαρία. Έπρεπε να το σκεφτόσουν αυτό και να το τελειώνες. Ένα παιδί συνέχεια άρρωστο με μένα να λείπω συνέχεια. Σε προειδοποιώ ότι δεν είναι καλά τα πράγματα!»

Χωρίς να του απαντήσει μπήκε στο παιδικό δωμάτιο και πλησίασε τη μικρή Μαρία που κοιμόταν βαθιά. Φαινόταν απύρετη, αλλά το νυχτικό της ήταν βρεγμένο από τον ιδρώτα. Σήκωσε το αδύναμο κορμάκι της -ήταν πολύ πιο αδύνατη από τα παιδιά της ηλικίας της- και εκείνη νιώθοντας τη μητρική αγκαλιά σφίχτηκε πάνω της κλαψουρίζοντας. Ο άνδρας πίσω της παρακολουθούσε τη σκηνή σιωπηλός. Άλλαξε τα βρεγμένα ρούχα της μικρής και την έβαλε πάλι στο κρεβάτι νιώθοντας ταυτόχρονα ένα δυνατό τράβηγμα στη μέση. Τον κοίταξε που την παρακολουθούσε σχεδόν βλοσυρός και έπνιξε τον μορφασμό πόνου. Ήταν ολοφάνερο ότι σε τούτο τον αγώνα θα ήταν μόνη.

ΣΙΩΠΗ ΑΠΟ ΜΕΤΑΞΙ

«Ήρθα στη ζωή παρά τη θέληση του πατέρα μου. “Ηρώ” ήταν η πρώτη λέξη που ψιθύρισε τρυφερά η μάνα μου, μόλις αντίκρισα τον κόσμο. Από μικρό παιδί φορτώθηκα στους αδύναμους ώμους μου τα απωθημένα όνειρα του πατέρα μου. Όνειρα που δεν επέτρεπαν ανθρώπινες αδυναμίες. Ούτε καν το πρωτόγνωρο σκίρτημα του έρωτα. Όμως εγώ τόλμησα να τον ζήσω».

Όταν η αλήθεια αποκαλύπτεται, ο πατέρας της εξοργισμένος κλείνει την Ηρώ σε μοναστήρι. Απομονωμένη, προσπαθεί να βρει τον εαυτό της και να σταθεί ξανά στα πόδια της, μέχρι τη στιγμή που συνειδητοποιεί ότι δεν είναι μόνη. Στα σπλάχνα της μεγαλώνει το παιδί του ανθρώπου που την έκανε να νιώσει έστω για λίγο τι σημαίνει αγάπη. Η μόνη λύση είναι να εξαφανιστεί και να ξεκινήσει από την αρχή. Μόνη και με μοναδικό της σύμμαχο τη σιωπή, υπομένει τη σκληρή της μοίρα.

«Έπρεπε να φύγω. Άλλωστε, ποιος υπήρχε δίπλα μου για να με νοιαστεί; Όταν απομακρύνθηκα από ό,τι με κράταγε πίσω, νόμιζα ότι είχα γλιτώσει. Δεν μπορούσα ποτέ να φανταστώ ότι η ζωή μου τώρα θα ξεκινούσε και η διαδρομή θα ήταν ακόμα πιο δύσκολη».

Κι εκεί... θα χρειαστεί ο πόνος να χαράξει τις ματωμένες του διαδρομές, μέχρι να γίνει σιωπή. Μια σιωπή από μετάξι, που θα υφάνει το πολύτιμο πέπλο της, ώσπου από την πρώτη χαραμάδα να ξεπηδήσει η ελπίδα για την αληθινή αγάπη... για την αληθινή ζωή...

«Τα όσα πέρασα δεν θέλω ούτε σαν ανάμνηση να τα ξαναζήσω».

ΕΞΗ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΕΛ0050
ISBN 978-618-5240-35-6

9 786185 240356